

ikke kan faa alt, hvad man ønsker. Jeg vil dertil svare: Det kan ikke nytte, at man afhjælper Mangler paa det ene og det andet Punkt, naar man ikke derigennem skaber et helt Forsvar. Det er det, vi skulle have, vi skulle overalt afhjælpe Manglerne paa saadanne Punkter, at vi virkelig faa et Forsvar, men det faa vi ikke, saa længe Ordningen er truffen paa den Maade, den er.

Gaar jeg fra Hærloven til Befæstningsloven, skal jeg først nævne, at der jo i sin Tid af den tidligere Forsvarsminister blev fremlagt et Forslag om de fremskudte Linier. Højre er ikke gaaet til Valg paa de fremskudte Linier, det er fuldstændig urigtigt, naar man siger det. Højre er gaaet til Valg paa det Standpunkt, som ogsaa blev fremhævet i Dag, at København er et uundværligt Led i Forsvaret som Basis for Forsvaret, og derfor maa København være befæstet saavel mod Land- som mod Søside. Det er Højre gaaet til Valg paa. Ganske vist er det saa, at den tidligere Forsvarsminister forelagde de fremskudte Linier, men de var forelagte paa en saadan Maade, at det var vanskeligt at gøre sig noget bestemt Begreb om, hvad der derved skulde forstaaes. Jeg vil kun sige med Hensyn til dem, at for den ene Halvdels Vedkommende var det et Plagiat. I 1875 blev der udarbejdet et Forslag ved Generalstaben, et privat Forslag, der ikke kom frem. Jeg udarbejdede det selv som Kaptajn den Gang, og i det gik den venstre Fløj fra Furesø over Sønder sø, Ledøje og Vridsløsemagle til Vejleaaens Udløb. Det var altsaa paa det Stykke den samme Linie, som den afgaaede Forsvarsminister foreslog. Men den øvrige Linie gik ikke til Vedbæk, den bøjede af ved Blæsenborg og gik til Strandmøllen. Altsaa Nordfronten var den selvsamme, som General Kühnel har foreslaaet i Forsvarscommissionen. Man kunde spørge, hvorledes man allerede i 1875 kunde gaa saa langt frem. Det var ganske simpelthen af den Grund, at der var sendt en Officer til General Brialmont, og han havde, da han hørte, at København endnu ikke var befæstet, udtalt: Sørg endelig for at komme saa langt frem som muligt, de kan ikke komme for langt frem. Derved mødte man ogsaa Fremtidens Udvikling; og havde man, den Gang man gik til Befæstningsanlæg, taget den fremskudte Linie, havde det været godt. Nu er Forholdet imidlertid ikke det. Den tidligere Forsvarsminister opgav den fremskudte Linie, og det var en Linie, som ikke havde kunnet

dække mod Overrumpling. Det er en Misforstaaelse, hvis man tror det. Den havde absolut krævet, at Enceinten og Oversvømmelsen var blevne liggende bagved, for kun derigennem kunde man være dækket mod Overrumpling.

Men da man opgav den fremskudte Linie, stod vi overfor Københavns Landbefæstning, som den nu foreligger. At Ministeren, som Forholdene var, ikke vilde fremsætte det Forslag, der er kommet frem i Forsvarscommissionen om at anvende et Beløb af 8 Mill. Kr. til fremskudte Forter foran Københavns Landbefæstning, finder jeg ganske naturligt, for jeg vilde have anset det for fuldstændig umuligt at gennemføre det her i Rigsdagen. Men her er der netop atter et Punkt, hvor der fra vor Side vilde være vist Resignation, hvis man kunde gøre Regning paa tilstrækkelig Imødekommen fra anden Side. Ældre ærede Medlemmer ville mindes, at medens Oberst Schnack var Krigsminister, begyndte han paa Anlæg af et Fort ude paa Amager for at dække København mod Landgang fra den Side. Han lod det udføre af Ingeniørerne. Men da det kom til det høje Folketings Kundskab, blev der rejst en Interpellation her, og det blev forbudt ham at udføre dette Arbejde, og det blev saa standset. Jeg kan forstaa, at de, der bestemte modsætte sig Københavns Befæstning, altsaa Socialdemokraterne og de Radikale, kunne sige: Det ville vi ikke indlade os paa. Men at de, der kalde sig Forsvarsvenner og ere med til et Forsvar, kunne tage det Standpunkt, finder jeg aldeles ubegribeligt. Thi Sagen er den, at naar Krigen kommer, spørger den kommanderende General ikke den høje Rigsdag, hvad han vil gøre eller ikke gøre, men saa anlægger han de Feltbefæstninger, der ere nødvendige. Hvorfor skulde det da ikke kunne tillades, at man bruger Ingeniørkorpset til et saadant Arbejde allerede i Fredstid? Ingen ved dog, naar Krigen kommer, om Tiden saa vil tillade os at udføre saadanne Arbejder. I saa Henseende har man Eksempler fra Krigen i 1870 at tage Lære af. Paris havde en Enceinte og fremskudte Forter. Man havde fra Begyndelsen ikke tænkt sig Muligheden af, at Krigen skulde tage den Vending, at Tyskerne rykkede ind i Frankrig, men det skete dog. Den 4. September fik man i Paris Efterretning om Sedan og om, at Tyskerne var under Fremrykning. Man havde paa Sydfronten store Højder ved Clamart, og nu vilde man gerne have Forsvaret skudt frem